

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

Den Fö r s t a.

Enslingen på Johannisfåret.

Sj. s.: Hvi längtar du åter till fädernestrand ic.

Till kärlekens hemland jag längtar igen Från
werlden, så tung och så dyster; — Ej lesmer för
nig i des öfen en wän, Ej har jag en Bror, ej en
Syster — Och hon som jag älskat, till hwila har
gått; — Nu sitter hon uppe i Stjernornas slott Och
lickar till Enslingen neder.

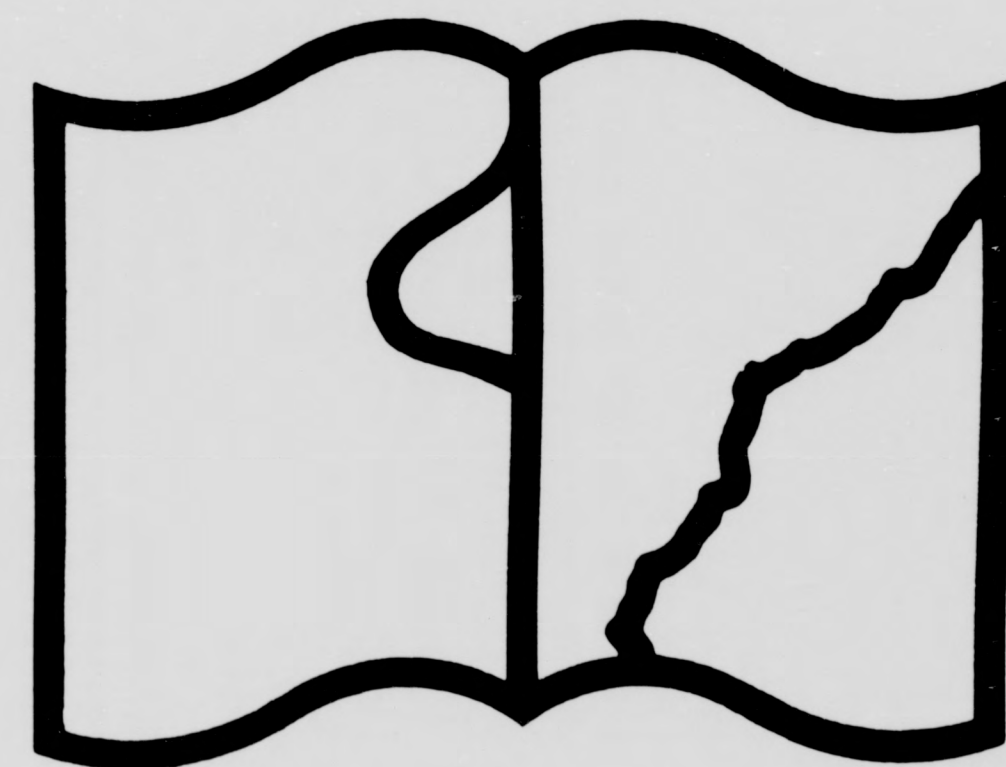
2. Jag gick i går aften, att slumra en stund på
graswen, hwarunder hon hwilar; — O, tänkte jag
då, — om din saliga blund Mig slöte från stormar-
nas ilar! Hur ljukt, wid ditt hjerta, från tidernas
ström, Att slumra — och drömma den himmelska
dröm Om sällhetens gryende morgon!

3. Så satt jag och tänkte, — och Stuggornas dot
omsvepte Den hvilande jorden. — Naturen igen slöt
sin heliga bok, Der blommorna utgöra orden. Och
vågorna foro på brusande haf, Men stilla satt Ens-
lingen qwar på sin graf, Med hufwudet sänkt uti
landen.

4. Men se! — uti skinnande kläder jag såg En
ngel, så skön wid min sida — På pannan den
himmelska ofkulden låg, Och blommor kring håren
wrida: — Min maka det war; — och med slö-
ande arm Hon tryckte mig åter till klappande barm
om förr uti lyckliga dagar.

5. "Gråt icke", hon sade, då tåren sig smög. Och
slfwande föll ur mitt öga; — En Tro, som ej
el dig, ett Hopp, som ej ljög, Du äger — de
i det höga. Ett intet är jordisktets tryckande
hal, — Det följer dig ej i den nattliga dal, Då
skrekret och Stuggorna wila.

6. Bewara ditt hjerta, — om allt du har mist,
behåll det, — och i n t e t du saknar! Glöm perlan
rinne, o, göm den till sist, Då en gång ur dröms-
n du waknar — Förspill ej det arf, som dig him-
len gaf, Men odra dermed, tills i grönskande
f Du hwilar wid moderligt hjerta!

7. Och synen förswann, — och med nyfifwadt mod
Sag uppstod från graswen i natten — Och månan
så klar ibland skarna siöd, Och log öfwer speglände
watten. — Naturen instämde med kånflornas ljud,
Som stego med stormande hymner till Gud, Att
bedja om frid och om styrka.

8. Så tar jag min staf och med lugnare bröst
Sag wandrar, som förr öfwer heden, Der gulnade
lös i den dimmiga höst, Sig sprida så dyfvert kring
leden — Hwad gör det mål mig, — om med grön-
skande blad En gång i det ewiga Bethlehems stad,
Mitt lifsträd står blommande åter! —

9. De susande windarna hwiska en gång Kring
graswen, der Enslingen hwilar, Och asparna sjunga
sin sorgliga sång tillsammans med darrande pilar —
Och våren, som kommer från sybliga haf, Skall
sätta en blomma på grönskande gras, Om andra
och henne förglömma.

10. Du lugna, du trygga, du saliga tjäll, I låge
jag snart i ditt sköte! Du sjunkande sol i den flam-
mande qwäll I ilade jag till ditt möte! Du lissens
och kärlekens ewiga wår I släta nu snart i mitt
grünade här Din frans af odödlighetsblommor! —

Den Andra.

Enön.

Fall, lätta snöflod, fall Och bädda graswen kall!
Det bröst som sjuder här, Det längtar swalkas der.

2. Och se'n jag sankis dit ner, Fall, snöflod, fall
änn' mer, Att jag må blifwa gömd Så gömd som
jag är glömd.

3. En ingen Moder skall Besöka graswens wall,
Och ingen Fader En Skall fråga hwar jag är.

4. Ditt ingen Foster går Att sälla sorgens tår,
Och ingen Broder Bröst Skall sucka der om tröst.

5. Och ingen rida wån Skall wända dit igen,
Att på den hwhita snö En häglomsblomma strö.

6. Och han som war mitt allt, Skall gå deröfwer
allt, Med bruden arm i arm, Så säll och kärlekswarm.

7. Uff! frusna snöflod, fall, Gör bädden dubbelt
Att stelnadt hjerta då Ej åter börjar slå.

Den Tredje.

Wermlands-Wisa.

Nå Wermeland, du sköna, du herrliga land, Du
krona för Swea Rikes länder! Ja, om jag komme
midt i det förlofwade land, Till Wermeland ändå jag
återwänder. Ja! der will jag lefwa; ja! der will
jag dö: Och en gång ifrån Wermeland jag tager mig
en mö, Så wet jag, att öderig jag mig ångrar.

2. Ja, när du en gång skall bort och gista dig,
min wån! Då skall du till Wermeland fara: Der
finnes nog Guds gåfwor med slickor qwar igen, Och
alla ä' de präktiga och rara. Men friar du der, så
war munter och glad! Ty muntra gosar wilja Werm-
landslickorna ha; De sorgena — dem ge de på båten.

3. Och Wermlands-gosen, han är så stolt och glad;
Han fruktar för intet uti werlden. När Konungen
bjuder, så drager han åstad, Bland kulor och blixtran-
de swården. Ja! wore det Rösar till tusendetal,
Han ej dem alla fruktar, han will ej annat wal, An
dö eller segra med ära.

2. Och skulle han ej skämmas med glädje och med mod,
Och lifwet sitt wåga, det lilla? Der hemma ligger
Moder och beider för hans dö, Med Bruden, den
älskade, unga; En Wermelandslicka, så huld och så
skön! För Kung och Land han strider, och hon skall
bli hans lön; Ho kan honom då öfwerwinna?

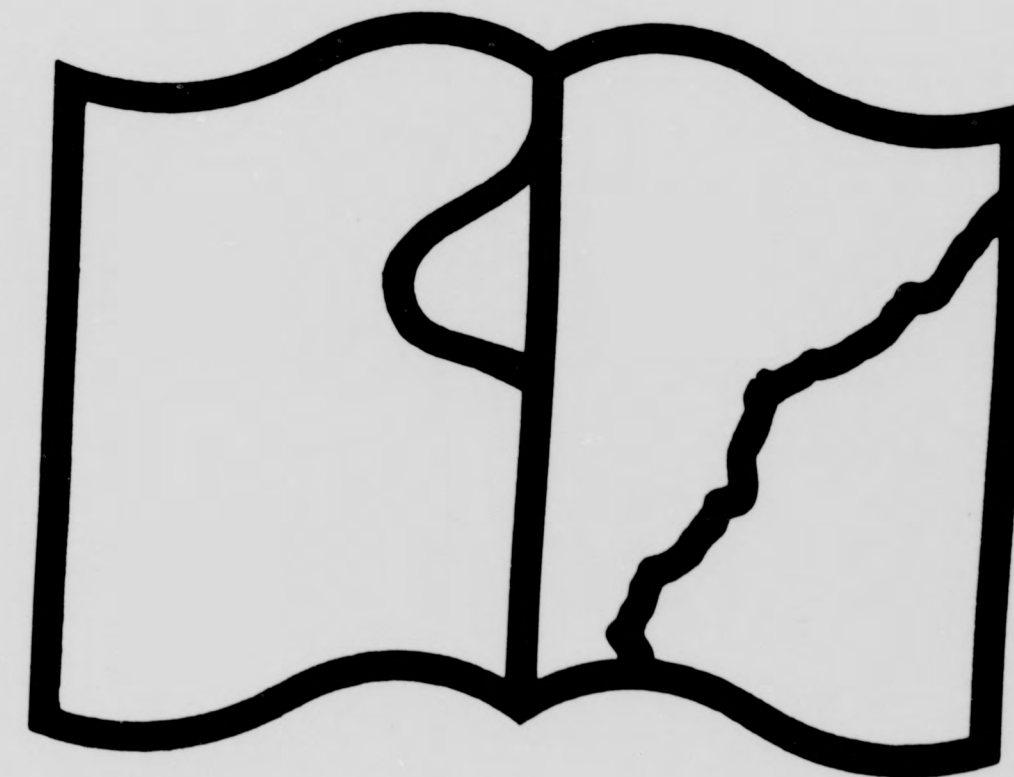
Den Fjerde.

Wisperdalen.

Det hwiskar i den stilla dalen; Hwem hwiskar der?
Det är ett slag af näktergalen, Det bäcken är. Nej,
bäcken stannat, Tyft fogeln är. Det är wäl annat,
Som hwiskar der.

2. En jungfru satt med frans i håren Wid Wi-
sperbäck, Som engeln mild, som ros om wåren, Så
frisk och tåf. Hon hwiskar trogen: Min natt war
lång. Så hemst är skogen; Kom hem en gång.

3. Det suckar i den stilla dalen; Hwem suckar der?
Det är wäl duswans suck i alen, Det floden ö
Nej, duswan lilla Ej suckar så, Och Nehn är si'
— Hwem suckar då?

4. En yngling inom fängselmuren I mörker satt.
Han suckade, och kring naturen Ljöd sucken matt.
Jag kommer, Clara! Men när, wet Gud; Lär ledjan
swara, Hen är min brud.

5. Den fängne yngling dog i bojan På Falkenberg,
Och Wispermön, i dunkla fojan, Hon dog af sorg:
När swanen landar På blomligt står, De trognas
andar Un mötas här.

6. Då solens första strålar glimma På klippans
rand, Och tyfsta silwerfiskar simma Vid stenig strand;
En hwar, som fiskar, Un höra kan, Att när hon
hviskar, Så suckar han.

Den Femte.

Till min Tulle.

Vår mig, Tulle, sakta, sakta! Och för står och
grund dig wakta! Söwer silwerwägens nta, Der de
hwhita swanor flyta, Vår mig, Tulle, sakta, sakta,
Och för står och grund dig wakta!

7. Du hwar, som stjernan glimdrar, Och i watten
under ostadwägens strålar. Vår mig, Tulle, sakta,
sakta Och för står och grund dig wakta!

8. Furstar må hwarann' bekriga, En må falla, en
må stiga: Det ej står mig i hägen: — Jag will
wagga mig på wägen. Swad de storas lott betung-
gar, Rör' ej den på wattenet gungar.

9. Dersför hela lifet skulle Nöjd jag flyta på min
Tulle. Vår mig, Tulle, sakta, sakta, Och för står
och grund dig wakta.

Den Sjette.

Hör, sjöman, Liffen sade, Jag wille söwer sjön,
Om blott jag arma hade En syrt till roddar-lön.
Då sa' Colin, bemägen, I alla fall stiga in. . .
Min Tulle, lätt på wägen, Du wagge stidan min!

2. Mig till min sader rör du; Han bor på andra
strand! — Nå wäl! min sköna, tror du Att han ger
dig sin hand? — Hon sa: war fast i hägen, Jag
will det stål slå in. . . Min Tulle, lätt på wägen,
Du wagge stidan min!

3. Colin, i ältä bandet Så glad som i sin båt,
På wattenet och på landet, Förståndigt bar sig åt;
Och lydlig, som trots nägen, Söng alltid wisan sin:
Min Tulle lätt på wägen, Du wagge stidan min!

Den Sjunde.

Jag drömde, att jag henne såg, Skön som i skyn
en wacker stjerna; I hwarje blick den godhet låg,
Som jag sett ofta, ser så gerna. Jag wakenade, min
dröm war sann: Jag godhet i dess blickar fann.

2. Jag drömde, att hon satt en gång, Inwid min
sida för att höra Min cittras toner och min sång
Som tyktes hennes hjerta röra, Jag wakenade: hon
satt hos mig Och sade ömt: jag tackar dig.

3. Jag drömde att uti en lund Förtröliggen wi båg-
ge gingo; Att med hwart steg, i hwarje stund, Wi
liksom nya känslor fingo. Jag wakenade: jag wifset
fick, Ty jag wid hennes sida gick.

Jag drömde, att hon kyssade mig, Att till mitt
hennes tryckte, Så wänksöfssfull, så innerlig;
hon sig ifrån mig ryckte. Jag wakenade,
war sann: Hon be- . . .

Den Åttande.

Motgång.

Malins milda öga och besked med lågor i,
Swad hon döljde söga hjertats smärta; Men mot
mig ändock hon är ständigt tal sår. Jag mitt
hwal förklarar, Ber och suckar och dag, Om hon
mig ej swarar, Snart förryck jag.

2. En gång härom dagen, jag att fatta mod,
Jag blef så betagen och hon god; Söta Ma-
lin wille du, blef jag lydlig. Swad harm och
värta, bort hon sprang men då, Med mitt
arma hjerta, Jag fick enlam.

3. Wifka och förglömmas är
t, Kan en menska dömmas till wa dom ja
tt hjerta klappa ej, Malin så re lott? . . .
Sålhet uppå jorden . . .
Malins m . . .

